

Arrest

nr. 68 333 van 13 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 22 juli 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De eerste bestreden beslissing genomen in hoofde van verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 30 juli 1979 in Naur (Tsjetsjenië). In mei 2000 werd u door Russische militairen meegenomen in het district Sjerkovskij nadat ze het paspoort van uw in januari 2000 gesneuvelde broer M.A.(...) vonden. Na twee dagen werd u vrijgelaten dankzij de tussenkomst van de broer van de neef van uw moeder, S.S.(...), generaal-kolonel van de FSB. In december 2004 werd u meegenomen door een Tsjetsjeense dienst. U werd een week vastgehouden door de ROVD van Naur. Opnieuw werd u vrijgelaten door de hulp van S.S.(...).

Begin februari 2008 werd u uit Grozny meegenomen door Kadyrovtsi van het tweede regiment. U werd drie dagen gefolterd. De derde dag werd u 's nachts door een kennis, L.E.(...), naar het ziekenhuis gebracht. In april 2008 werd u ontslagen uit het ziekenhuis. In de zomer van 2009 vertrok u naar uw familie in het dorp Chymoi. U kreeg een job in de bouwsector via een kennis, R.(...), de prefect van het district Chymoiski. Een collega, M.B.(...), werd gezocht door Kadyrovtsi. U hielp hem en andere personen twee of drie keer met voedsel en vervoerde hen soms met uw wagen. Op 27 oktober 2009 werd M.B.(...) 's avonds vermoord door Kadyrovtsi van het tweede regiment. Tijdens zijn arrestatie bood hij verzet en doodde hij twee medewerkers. Hij ontsnapte naar het bos maar overleed door bloedverlies. U kreeg diezelfde dag telefonische bedreigingen. Rond 23 uur werd uw huis omsingeld door 20 of 30 Kadyrovtsi. Uw vrouw belde u en vroeg u om niet naar huis te komen. U verstopte zich drie à vier uur bij uw neef O.B.(...) in Novoterskoye.

Uw neef A.B.(...) kwam u die nacht ophalen in Novoterskoye en bracht u met zijn auto naar de regio Stavropol. De volgende dag nam u de trein naar Moskou, waar u op 29 of 30 oktober 2009 aankwam. Hierna woonde u in Moskou. In maart 2010 werd uw neef, Z.A.(...), tien dagen vastgehouden bij de ROVD in Naur. Begin april 2010 ging u werken in Kaluga. In Moskou werd u in april gezocht door een zekere I.(...) van de politie in Grozny. U verbleef tot 1 of 2 mei 2010 in Kaluga. Hierna keerde u terug naar Moskou. Eind mei of begin juni 2010 vertrok u met uw vriend, H.M.(...), per auto uit Moskou naar Odessa. Daar woonde u bij uw neef O.(...). Op 25 of 26 juli 2010 vertrok u verstoort in een kleine vrachtwagen uit Odessa naar België. Op 29 juli 2010 bereikte u België. Op 9 augustus 2010 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Uw vrouw en vier kinderen reisden u later achterna. Op 23 december 2010 diende uw vrouw, R.M.(...) (O.V. (...)), een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een kopie van twee bladzijden uit uw Russisch binnenlands paspoort, uw huwelijksakte, de geboorteakten van uw vier kinderen en een bewijs van uw pensioenverzekering en medische polis.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen heeft met Kadyrovtsi en de autoriteiten. Uw laatste problemen ontstonden nadat u uw collega M.B.(...), die twee medewerkers doodde, hielp met voedsel en vervoer. U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken. Eerst en vooral kon u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U slaagde er niet in de Belgische asielinstanties enig document voor te leggen waaruit blijkt dat de incidenten die de aanleiding voor uw vlucht vormden, daadwerkelijk plaatsvonden. Zo kan u geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van de dood van uw broer M.A.(...) in januari 2000, uw arrestaties en opsluitingen in mei 2000, december 2004 en februari 2008, uw ziekenhuisverblijf na het incident in februari 2008, de moord op M.B.(...), de omsingeling van uw woning in oktober 2009 en de arrestatie van uw neef Z.A.(...) in maart 2010. U kon ook geen begin van bewijs voorleggen over het feit dat u in Moskou geïnterviewd werd door een zekere I.(...) van de politie in Grozny. Verder stelde u dat u een bloedwraak riskeerde doordat uw collega M.B.(...) twee medewerkers doodde in oktober 2009 (CGVS, p. 13). Ook hiervan kon u echter geen enkel bewijs aanbrengen. Evenmin kon u een medisch attest voorleggen van de verwondingen die u zou hebben opgelopen in Tsjetsjenië. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas

ernstig ondermijnd. Tijdens uw gehoor verklaarde u dat u in Tsjetsjenië over medische attesten en kopieën van uw Russisch binnenlands paspoort zou beschikken. U ging ermee akkoord om deze documenten binnen de veertien dagen aan het Commissariaat-generaal over te maken (CGVS, p. 22). Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal echter nog niets ontvangen.

Daarnaast bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas. Zo wist u niet door wie u verschillende keren bedreigd werd voor de omsingeling van uw woning in oktober 2009 (CGVS, p. 19). U stelde dat u drie of vier keer telefonisch bedreigd werd na het incident met B.(...) in oktober 2009 maar wist niet door wie u precies bedreigd werd (CGVS, p. 13-15). U wist niet door welke dienst precies uw neef Z.A.(...) in maart 2010 werd gearresteerd (CGVS, p. 17). Evenmin wist u wie precies bloedwraak op u wou uitoefenen (CGVS, p. 18).

Aangezien al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde informatie kon verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Bovendien is het opvallend dat uw binnenlands paspoort op 29 februari 2008 werd vervangen, zoals vermeld wordt op de kopie van dit paspoort (CGVS, p. 17). Na uw arrestatie begin februari 2008 verbleef u immers meer dan een maand in het ziekenhuis (CGVS, p. 16). U stelde dat u uw paspoort niet zelf aanvraagde of afhaalde maar dat dit geregeld werd door de tante van uw vrouw, die bij de dienst paspoorten werkt. U verklaarde ook dat u geen problemen kende om dit document te verkrijgen (CGVS, p. 17). Het feit dat u zo snel na uw arrestatie in februari 2008 een nieuw paspoort verkreeg van de autoriteiten, doet ernstige twijfels rijzen met betrekking tot de gegrondheid van de vervolgingsvrees die u tegenover de autoriteiten zou gekend hebben. Uw vrouw verklaarde bovendien dat u uw binnenlands paspoort zelf afhaalde (CGVS vrouw, p. 7). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde uw vrouw dat u één keer uw paspoort ging afhalen, waarschijnlijk in februari 2008 (CGVS vrouw, p. 7), waarmee deze tegenstrijdigheid over de vraag of u nu al dan niet zelf uw paspoort ging afhalen bij de hiertoe bevoegde dienst niet wordt opgeheven. Ook opvallend is dat uw huwelijk - volgens uw huwelijksakte en de verklaringen van uw vrouw - op 10 april 2008 officieel geregistreerd werd (CGVS vrouw, p. 7). U verklaarde dat u op 10 april 2008 niet zelf naar de ZAKS (burgerlijke stand) ging voor de registratie van uw huwelijk (CGVS, p. 17). Uw vrouw verklaarde echter dat jullie hiervoor beiden wel naar de ZAKS gingen (CGVS vrouw, p. 7). Nochtans had u verklaard dat u op dat moment niet kon stappen (CGVS, p. 17). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid bevestigde uw vrouw dat u niet naar de ZAKS ging en dat zij alleen naar de ZAKS ging. Ze verklaarde dat ze dit niet gezegd had omdat het niet de gewoonte is om het huwelijk op die manier af te handelen en omdat jullie geholpen werden door haar tante (CGVS vrouw, p. 7). Deze verklaring heft de tegenstrijdigheden niet op. Het feit dat uw huwelijk zo snel na uw arrestatie in februari 2008 officieel werd geregistreerd door de autoriteiten, doet in elk geval ernstige twijfels rijzen met betrekking tot de gegrondheid van de vervolgingsvrees die u tegenover de autoriteiten zou gekend hebben. Evenzeer is het opvallend dat uw vrouw, met wie u officieel gehuwd bent, in december 2010 zelf naar de autoriteiten in Tsjetsjenië stapte om haar internationaal paspoort af te halen. Uw vrouw verklaarde dat ze hierbij geen problemen kende (CGVS vrouw, p. 3). Het feit dat uw vrouw na uw problemen in en vlucht uit Tsjetsjenië haar internationaal paspoort verkreeg bij de autoriteiten, doet ernstige twijfels rijzen met betrekking tot de gegrondheid van de vervolgingsvrees die u tegenover de autoriteiten zou gekend hebben.

Voorts kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw reisweg van Tsjetsjenië naar België. U verklaarde dat uw neef u naar Stavropol bracht. Daar nam u de trein naar Moskou. Na een verblijf in Moskou vertrok u in mei of juni 2010 per auto naar Odessa. U wist niet op welk adres u zo een twee maanden in Odessa woonde (CGVS, p. 9). Op 25 of 26 juli 2010 vertrok u, achteraan verstoep in een kleine vrachtwagen, naar België (CGVS, p. 7-11). U wist echter hoegenaamd niet langs welke plaatsen of steden u onderweg naar België gepasseerd bent (CGVS, p. 10-11). Dergelijke onwetendheid over uw reis is echter weinig geloofwaardig. Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precarie onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelke u verklaarde een ernstige vrees te koesteren, is het niet aannemelijk dat u zo weinig kan vertellen over het traject en de organisatie van de reis. Met betrekking tot uw reisweg bleken bovendien meerdere verklaringen die u aflegde op het Commissariaat-generaal tegenstrijdig met de eerdere verklaringen die u aflegde tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zo stelde u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dat u in mei of juni 2010 uit Moskou vertrok (CGVS, p. 7, 8 en 20). Tijdens het interview bij de DVZ had u nochtans beweerd dat u in januari 2010 uit Moskou vertrok (DVZ verklaring, 34). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat u enkel gevraagd werd naar welke plaatsen u ging (CGVS, p. 21).

Deze verklaring is niet aannemelijk en heft de tegenstrijdigheid niet op. Daarnaast verklaarde u op het Commissariaat-generaal dat u minder dan een maand in Kaluga woonde (CGVS, p. 8, 9 en 21). Bij de DVZ had u nochtans verklaard dat u drie maanden, van januari 2010 tot april 2010, in Kaluga verbleef (DVZ verklaring, 34). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat u nooit zolang op eenzelfde plaats verbleef en altijd verhuisde (CGVS, p. 21). U verklaarde echter dat u na uw vlucht uit Tsjetsjenië op 27 oktober 2009 enkel in Moskou en Kaluga werkte (CGVS, p. 21). Hierdoor is de tegenstrijdigheid niet opgeheven. Verder verklaarde u op het Commissariaat-generaal dat u met de auto van Moskou naar Oekraïne reisde (CGVS, p. 8, 9 en 21). Bij de DVZ had u nochtans verklaard dat u in april 2010 met de bus van Kaluga naar Oekraïne reisde (DVZ verklaring, 34). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden verklaarde u dat u met de auto uit Moskou via Kaluga naar Oekraïne ging (CGVS, p. 21). Deze verklaring heft de tegenstrijdigheden niet op. Voorts verklaarde u bij de DVZ dat u vanuit Rusland naar Kiev reisde (DVZ verklaring, 34). Op het Commissariaat-generaal stelde u echter dat u uit Rusland naar Odessa reisde (CGVS, p. 7, 9 en 21). Tevens verklaarde u dat u nooit in Kiev woonde en er alleen misschien kort geweest bent (CGVS, p. 21). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden ontkende u dat u bij de DVZ gezegd had dat u naar Kiev vertrok (CGVS, p. 21). Deze verklaring is niet aannemelijk en lost de tegenstrijdigheid niet op. Ten slotte verklaarde u bij de DVZ dat u op 5 augustus 2010 in België aankwam (DVZ verklaring, 34). Op het Commissariaat-generaal stelde u echter dat u op 29 of 30 juli 2010 in België aankwam, waarna u tien dagen wachtte om uw asielaanvraag op 9 augustus 2010 in te dienen (CGVS, p. 11 en 21). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat u goed wist dat u op 29 of 30 juli 2010 in België aankwam (CGVS, p. 21). Dit aanzienlijke aantal tegenstrijdigheden doet ernstige twijfel rijzen over de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

U was tijdens deze reis niet in het bezit van identiteitsdocumenten (CGVS, p. 11) en zou onderweg tussen Rusland en België nooit persoonlijk gecontroleerd zijn (CGVS, p. 11). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone met hoogtechnologisch materiaal zeer strikte controles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone verstoort in een voertuig te betreden, zonder opgemerkt te worden aan een douanepost. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u verstoort achteraan in een vrachtwagen, zonder gevonden te worden, de EU zou zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde er nooit een te hebben gehad (CGVS, p. 6), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder uitgehouden.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, kan ook geen geloof worden gehecht aan de verklaring dat u uw binnenlands Russisch paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, in juli 2010 door uw neef uit Oekraïne naar Tsjetsjenië liet terugsturen (CGVS, p. 5 en 11). Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw binnenlands Russisch paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over een eventuele woonstregistratie elders in de Russische Federatie of de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort verborgen te houden. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u tot 1992 in Rostov verbleef (CGVS, p. 3), in Stavropol, Krasnodar en Kaluga werkte (CGVS, p. 4 en 8), in Moskou woonde en werkte (CGVS, p. 4 en 8), en dat uw neef, R.I.(...), al lang in Moskou woont (CGVS, p. 5). Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder in het gedrang.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming. De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (een kopie van twee bladzijden uit uw Russisch binnenlands paspoort, uw huwelijksakte, de geboorteakten van uw vier kinderen en een bewijs van uw pensioenverzekering en medische polis) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Deze documenten bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot de identiteit van u en uw gezin en uw verzekeringen, die echter niet betwist worden, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Aangaande de hoofdpijn en geheugenproblemen waar u melding van maakte (CGVS, p. 4 en 12), moet worden opgemerkt dat u geen enkel bewijs of medisch attest kon voorleggen waaruit zou blijken dat u

geheugenproblemen heeft en wanneer deze problemen zijn ontstaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden en vaagheden hieraan te wijten zouden zijn.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenote, R.M.(...) (O.V. 6667117), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

1.2. De tweede bestreden beslissing genomen in hoofde van verzoekster luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 29 mei 1984 in Nikolaevskaya (Tsjetsjenië). Op 27 oktober 2009 werd uw huis omsingeld door gewapende mensen. U belde naar uw man, K.A.(...) (O.V. (...)), en zei dat hij niet naar huis mocht komen. Later vernam u dat uw man dezelfde dag Tsjetsjenië verliet. In maart 2010 werd de neef van uw man, Z.(...), gearresteerd en vastgehouden in de politieafdeling van uw dorp. De tweede dag werd hij vrijgelaten. De volgende dag werd Z.(...) opnieuw aangehouden. Er werd u gezegd dat (...) niet zou vrijgelaten worden zolang uw man niet kwam opdagen. Na tien dagen werd Z.(...) vrijgelaten. Uiteindelijk verliet u Tsjetsjenië op 17 december 2010. U vertrok per trein met uw kinderen naar Moskou. Daar stapten jullie over in de trein naar Brest. Op 20 december 2010 diende u een asielaanvraag in bij de Poolse autoriteiten in Terespol. U vertrok echter meteen naar België, waar u op 21 december 2010 aankwam. Op 23 december 2010 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw Russisch binnenlands paspoort voor.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich ter staving van uw asielaanvraag baseert op de problemen die uw man in uw land kende (vragenlijst DVZ, 3.5 en CGVS, p. 4). Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw man K.A.(...) (O.V. (...)) de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw man K.A.(...) (O.V. (...)) werd genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissing. (...)

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Verzoekers geven vooreerst een korte theoretische uiteenzetting weer aangaande de formele motiveringsplicht. Verzoekers wijzen er vervolgens op dat in de bestreden beslissingen wordt gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië complex is en er tevens wordt vermeld dat er steeds verscheidene problemen zijn op vlak van mensenrechtenschendingen. Hij citeert een ambtsbericht van april 2010 van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland zoals vermeld in hun rapport over Noord Kaukasus.

Verzoekers lichten toe dat de situatie in Tsjetsjenië nog steeds onstabiel is en verwijzen naar bijlage 3 van het reisadvies van het Belgische ministerie van Buitenlandse Zaken zoals weergegeven op hun website en waaruit zou blijken dat reizen sterk wordt afgeraden gelet op het groot risico van terroristische aanslagen, ontvoeringen, enz..

Verzoekers stippen aan dat deze informatie belangrijk is voor de inschatting van de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming gezien het duidelijk is dat de situatie in Tsjetsjenië onveilig is. Vervolgens geven verzoekers algemene informatie weer betreffende het verlenen van amnestie.

Verzoeker licht verder toe dat hij enkele gevraagde documenten niet heeft kunnen bezorgen aan de verwerende partij en hij dit wel heeft gevraagd aan zijn familie.

Wat betreft het feit dat verzoeker niet de belangrijkste aspecten heeft kunnen toelichten van zijn asielrelaas, merkt hij op dat het gaat om gedetailleerde informatie, bijvoorbeeld of hij nu drie of vier keer door de heer A.(...) is bedreigd geweest en door wie specifiek hij bedreigd is. Hij licht toe dat hij telkenmale door een andere persoon telefonisch werd bedreigd en het namen zijn van de mannen van de Kadyrovski die hij niet persoonlijk kent en zij stelden zich ook niet voor bij naam aan de telefoon.

Ook aangaande het feit dat verzoeker niet wist door welke diensten zijn neef in maart 2010 werd meegenomen, argumenteert hij dat bij een arrestatie niet wordt meegedeeld tot welke dienst deze mensen behoren. Daar ze ook geen specifiek uniform droegen kon verzoeker dit niet verder toelichten.

Wat betreft het bekomen van een paspoort voert verzoeker aan dat hij hulp kreeg van de tante van zijn echtgenote en hij geen problemen ondervond daar deze vrouw werkzaam was op de dienst paspoorten. Hij benadrukt dat hij daarom geen problemen kreeg ook al verkreeg hij zijn paspoort vlak na zijn arrestatie.

Wat betreft zijn reisroute merkt verzoeker op dat hij is vertrokken van Moskou naar Oekraïne met een auto en dat hij in Oekraïne verbleef bij zijn neef en hij van daaruit is vertrokken naar België. Hij licht toe dat hij zijn paspoort bij zijn neef heeft achtergelaten die het op zijn beurt naar Tsjetsjenië had opgestuurd. Dit zou de reden zijn waarom hij enkel twee pagina's van zijn paspoort had gekopieerd en heeft kunnen neerleggen.

Verzoekers stellen dat de bestreden beslissing niet voldoende gemotiveerd is en dat men geen rekening houdt met de veiligheidssituatie in hun land van herkomst. De motivering zou tevens niet juist zijn noch juridisch aanvaardbaar en gesteund zijn op onwettige motieven en aldus niet behoorlijk naar recht gemotiveerd zijn.

2.2. Verzoekers klagen de schending aan van de wet van 29 juli 1991. De voormelde wet heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Verzoekers brengen kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3. Wat betreft het feit dat er in de bestreden beslissing verwezen wordt naar de mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) er vooreerst op te wijzen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) louter vaststelt dat de situatie in Tsjetsjenië drastisch is veranderd en complex blijft en wordt er verwezen naar de informatie dat zich ook in het administratief dossier bevindt en waaruit blijkt dat ondanks het feit dat de gevechtshandelingen zijn afgenomen en het dagelijks bestuur in handen is van Tsjetsjenen er toch nog verscheidene problemen zijn op het vlak van mensenrechten.

Gelet op deze complexe situatie acht de commissaris-generaal, en de Raad deelt zijn mening, het opportuun om een individuele beoordeling te maken in het kader van een asielaanvraag door een persoon van Tsjetsjeense origine.

Ook in het geval van verzoekers werd een individuele beoordeling gedaan op basis van hun concrete situatie. Uit de bestreden beslissing blijkt dat er verschillende motieven worden weergegeven op basis waarvan er geoordeeld werd dat verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk heeft gemaakt.

Er kan hierbij worden opgemerkt dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319)

De Raad merkt vooreerst op dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hun betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond. (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). De stukken die verzoekers toevoegen bij hun verzoekschrift toont aldus niet aan dat zij persoonlijk vervolgd wordt in de zin van de Conventie van Genève of nood hebben aan subsidiaire bescherming.

Verder kan er worden opgemerkt dat het reisadvies van het ministerie van buitenlandse zaken bestemd is voor reislustige Belgen en vormt dus geenszins een leidraad voor (onafhankelijke) instanties, belast met het onderzoek naar de gegrondde vrees voor vervolging van asielzoekers.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal terecht heeft aangegeven dat verzoekers geen enkel begin van bewijs hebben neergelegd ter staving van hun asielrelaas en zij komen dus niet tegemoet aan de bewijslast die thans rust op hun schouders. Verzoekers betwisten dit ook niet maar stellen louter dat de documenten zijn opgevraagd bij hun familieleden maar zij deze niet hebben verkregen. Dergelijke

bewering kan uiteraard niet aangenomen worden als een gerechtvaardigde verklaring voor het ontbreken van essentiële bewijsdocumenten ter staving van een asielrelaas.

Verzoeker stelt niet akkoord te gaan met de vaststelling dat hij niet de belangrijkste aspecten van zijn asielrelaas heeft kunnen toelichten. Weliswaar is het aannemelijk dat verzoeker in de Tsjetsjeense context niet precies zou weten wie hem bedreigt of welke dienst zijn neef gearresteerd heeft. Het betreft echter slechts een van de motieven waarop de bestreden beslissing gesteund is.

Wat betreft het verkrijgen van het internationaal paspoort vlak na zijn arrestatie stelt de Raad vast dat verzoeker wederom herhaalt dat zijn tante, die werkzaam is op de dienst paspoorten, hem heeft geholpen met het verkrijgen van zijn paspoort. Verzoeker gaat er toch aan voorbij dat er eveneens een tegenstrijdige verklaring van zijn echtgenote werd afgelegd omtrent de omstandigheden waarin zijn paspoort zou zijn afgehaald. Dit onderdeel van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"(...)Bovendien is het opvallend dat uw binnenlands paspoort op 29 februari 2008 werd vervangen, zoals vermeld wordt op de kopie van dit paspoort (CGVS, p. 17). Na uw arrestatie begin februari 2008 verbleef u immers meer dan een maand in het ziekenhuis (CGVS, p. 16). U stelde dat u uw paspoort niet zelf aanvroeg of afhaalde maar dat dit geregeld werd door de tante van uw vrouw, die bij de dienst paspoorten werkt. U verklaarde ook dat u geen problemen kende om dit document te verkrijgen (CGVS, p. 17). Het feit dat u zo snel na uw arrestatie in februari 2008 een nieuw paspoort verkreeg van de autoriteiten, doet ernstige twijfels rijzen met betrekking tot de gegrondheid van de vervolgingsvrees die u tegenover de autoriteiten zou gekend hebben. Uw vrouw verklaarde bovendien dat u uw binnenlands paspoort zelf afhaalde (CGVS vrouw, p. 7). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde uw vrouw dat u één keer uw paspoort ging afhalen, waarschijnlijk in februari 2008 (CGVS vrouw, p. 7), waarmee deze tegenstrijdigheid over de vraag of u nu al dan niet zelf uw paspoort ging afhalen bij de hiertoe bevoegde dienst niet wordt opgeheven.(...)"

Uit het verhoorverslag van verzoekster blijkt inderdaad dat zij verklaarde dat verzoeker zelf zijn paspoort ging ophalen en dit is dus in strijd met de verklaringen van verzoeker dat zijn tante dit zou hebben gedaan. Verzoeker geeft hieromtrent geen verschoonbare verklaring en de Raad stelt dan ook vast dat deze tegenstrijdigheid eveneens de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker ondermijnt. Deze bewering acht de Raad dan ook niet geloofwaardig.

Wat betreft de reisweg van verzoeker blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoeker verschillende tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Deze vaststellingen worden gesteund door het verhoorverslag dat zich in het administratief dossier bevindt. Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan om de motivering dienaangaande in een ander daglicht te stellen.

Wat betreft de verklaring van verzoeker waarom hij zijn binnenlands paspoort niet kan voorleggen dient er te worden vastgesteld dat verzoeker wederom zijn verklaring zoals weergegeven bij de commissaris-generaal herhaalt. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. De Raad schaaft zich bovendien achter het oordeel van de commissaris-generaal, aangezien het voorleggen van identiteitsdocumenten een essentieel element is in het kader van een asielaanvraag. Het niet voorleggen van dergelijke documenten dient op aannemelijke wijze verklaard te worden en verzoekers blijven hiervan in gebreke.

Verzoekers betwisten de overige motieven van de bestreden beslissing niet en deze blijven dan ook onverkort gehandhaafd.

Verzoekers hebben hun vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag niet aannemelijk gemaakt en evenmin aannemelijk gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van voormelde wet van 15 december 1980, deelt de Raad onder verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het besluit van de commissaris-generaal. De door verzoeker geciteerde uittreksels uit het ambtsbericht van april 2010 van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland is hiervan geen weerlegging.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

De Raad concludeert verder dat de bestreden beslissingen afdoende zijn gemotiveerd en gesteund zijn op juridische aanvaardbare motieven.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissingen te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS